

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Opera Mystica V. Ac Mystici Doctoris F. Ioannis A Cruce
Primi Religiosi Discalceati Ordinis B. V. M. De Monte
Carmelo Et Seraphicæ Virginis Theresiæ fidelissimi
coadiutoris**

Juan <de la Cruz>

Coloniæ Agrippinæ, 1639

Cantvs Decimvsnonvs.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37873

& vetus homo renouatur. Propterea subsequitur hic secundus effectus inde redundans, quemque Verfus proximus complectitur.

Gregemque amisi quem sequebar.

Sciendum hic est, quod vsq; dum anima perueniat ad hunc statum perfectionis, de quo est sermo, quantumuis spiritualis illa sit, adhuc tamen perseverat in ea grex aliquis exiguus, appetituum, gustulorum, & aliarum propriarum imperfectionum, siue naturalium, siue spiritualium, quem pascere studet, dū illas insequitur, & adimplet. Nam circa intellectū, solent remanere imperfectiones aliquæ appetitus sciendi res. Circa voluntatem permittit se abduci à quibusdam proprijs gustulis, & appetētijs, siue in rebus temporalibus, exēpli gratia in reculis quibusdā possidendis, his potius, quā illis adhærendo; tū etiā in præsumptionibus, existimationibus proprijs, punctulisque honoris, super q̄ se reflectit, & alijs neq̄ijs, quæ mundum adhuc olent, & sapiunt: siue etiam circa naturalia exēpli gratia, cibū, & potum, hæc potius, quam illa gustando, & quæ potiora sunt seligendo, & desiderando. Siue tandem circa spiritualia, ver-

bi gratia, gustus, & dulcedines appetendo, aliaque similes ineptias, quas lōgum esset, ac planè infinitum recensere, quibus spirituales, nondum perfecti, præditi solent. Circa memoriam quoque habent varietates, sollicitudinesq; non paucas, & circumspeditiones, quæ ad rem non spectant, quæque animam trahunt post se. Habent præterea nonnunquam circa quatuor animæ passiones, spes, gaudia, dolores, timoresque multos inuiles, quæ anima insequitur. Porro de hoc dicto grege alij plus, alij minus participant, quem adhuc pascentes insequuntur, donec intimum hoc cellarium ad bibendum ingressi, gregem vniuersum amittant, in amorem, prout diximus, omnino transmutati: in quo cellario, citius absuntur, hi greges imperfectionum animæ, quam metallorum rubigo ab igne consumitur. Sicque anima, illis omnibus gustulorum, molestiarumque nugis, & ineptijs, quas insequeretur, liberam & expeditam se lentit, adeo vt merito affirmare possit. *Gregem quoque amisi quem sequebar.*

CANTVS DECIMVSNONVS.

CANCION XIX.

*Alli medio su pecho
Alli me en sena ciencia muy sabrosa,
Y yo le di de hecho
A mi sin dexar cosa
Alli le prometi de ser su esposa.*

SENSVS.

*Ibi vbera sua præbuit:
Ibi me scientia sapidissima erudit,
Et ego re ipsa illi dedi
Me totam, nihil referuando,
Ibi illius Sponsam me futuram promisi*

ENarrat in presenti Cantu sponsa, mutuam utriusque partis traditionem, Dei nimirum, & ipsius animæ, celebratam in hac spiritali desponsatione, inquit, in interiori illo cellario, per communionem sibi inuicem, coniunctos fuisse: sponsum animæ, amoris sui vbera ei exhibendo, ubi sapientia, & secretorum notitia eam instruxit: Et animam sponso, actu se illi tradendo, nil ultra in proprios aut alterius usus referuando, sed in perpetuum illius sponsam se futuram pollicendo.

Ibi vbera sua præbuit.

Præbere vbera alicui, est amorem, & amicitiam suam alteri communicare, & tanquam amico secreta cordis sui aperire. Itaque cum anima inquit, sponsum sibi vbera præbuisse, est idem, ac si diceret; quod ibi communicauerit ei amorem, & secreta sua; quod Deus præstat animæ in hoc statu, & insuper quod etiam dicit in Versu sequenti,

Ibi me scientia sapidissima erudiuit,

Sapida scientia, qua se hoc loco imbutam fatetur, est Theologia Mystica, quæ est Dei secreta scientia, quam spirituales Contemplationem vocat, quæque sapidissima est, utpote scientia per amorē, qui est præceptor illam docens, omniaque sua uia reddens. Quia verò Deus hanc illi scientiam, & intelligentiam confert in amore, quo se animæ communicat; propterea est intellectui suauis, cum sit scientia ad ipsum spectans: est etiam voluntati sapida, cum sit scientia amoris ad voluntatem pertinentis, & statim subdit:

Et ego re ipsa dedi illi.

Me totam nihil reseruando.

In potu illo Dei suauis, quo iuxta superius tradita, imbibitur anima in illo, libentissime suauissimeque se totam tradit Deo, cupiens esse illius, nec aliquid in se vnquam habere, quod illi dedecet, Deo in

illa operante nitorem & perfectionem ad hoc requisitam: etenim quatenus eam se transformat, totam suam facit, & quicquid à Deo alienum habebat, euacuat. Hinc fit, ut non tantum secundum voluntatem, sed etiam re, & opere, actu Deo tota tradita sit, sicut Deus voluntati se ipsum illi dedit: a deo ut ambæ illæ voluntates satisfactæ, & inuicem traditæ sint, & contentæ; ita ut neutra alteri in aliquo defutura sit: sed in fide, & constantia desponsationis iugiter permanens, ideoque eam addit illa, dicens:

Ibi sponsam illius me futuram promisi.

Nam quemadmodum sponsa, amorem, sollicitudinem, & operationem suam in alium non impendit, quam in sponsum suum: ita similiter anima in hoc statu, neque habet ultra affectus voluntatis, neque intellectus notitias, neque sollicitudinem, neque opus aliquod, quin omnia in Deum, vna cum appetitibus, propendeant. Est siquidem prope diuina, & Deificata, adeo, ut etiam primos motus (quantum ipsa assequitur) Dei voluntati repugnantes, non patiantur. Quemadmodum enim anima minus petita, saepe sæpius habet primos motus, secundum intellectum, voluntatem, & memoriam, & secundum appetitus, ad malum, & imperfectionem, propensos: ita anima quæ in hoc statu versatur, secundum intellectum, voluntatem, & memoriam, appe-

appetentiaque, in subitaneis eorum motibus, regulariter mouetur, & inclinatur in Deum, idque ob copiosum auxilium, & stabilitatem, quam acquisiuit in Deo, & perfectam cōuersionem ad bonum, Quæ omnia præclare significauit Dauid, cum de anima sua in hoc statu constituta loquens dixit: *Nonne Deo subiecta erit anima*

mea: ab ipso enim salutare meum, nam & ipse Deus meus, & salutaris meus, susceptor meus, non mouebor amplius. in eo enim quod ait, susceptor meus, indicat, quod ex eo quod anima sua in Deo recepta, illique vnita sit, qualem hic eam depingimus, non esset amplius subitaneos motus, Deo aduersantes habitura.

CANTVS VIGESIMVS.

CANCION XX.

*Mi alma se ha empleado
Tudo mi caudal en su seruicio
Tano guardo ganado
Niya tengo otra officio
Que ya solo en amar es mi exercicio.*

SENSVS.

*Anima mea sese impendit,
Totaque substantia mea illius obsequio,
Non vltra gregem custodio,
Nec alio fungor officio,
Nam solum amare est meum exercitium.*

DECLARATIO.

Cum in proximo Cantu dixisset anima, seu potius Sponsa, totam se dedisse Sponso, nihil sibi reseruando: nunc in præsentem tradit rationem, & modum, quem obseruat in soluenda fide, & promissis adimplendis, inquiens, animam, corpus, & potentias, & vniuersam habilitatem suam iam esse impensam, non quidem in eis rebus, quæ proprium commodum concernunt: sed in his quæ spectant ad obsequium Sponsi sui. Ideoque se non amplius priuata lucra quærere, neque post lubentias suas abire, neque alijs rebus, & actionibus Deo indignis, & alienis occupari: quin imo etiam, cum ipso met Deo alium stylium modumque agendi non habere, quam amoris exercitium: eo quod, vt paulo post dicitur, vitæ suæ ratio conuersa sit, ac permutata in amorem.

Anima mea sese iam impendit.

In eo quod ait animam suam sese impendisse, designat traditionem sui, dilectio factam, in illa vnione amoris, vbi anima, cum vniuersis suis potentijs, intellectu, memoria, & voluntate dicata, & mancipata fuit illius obsequio: intellectus hæc rebus cognoscendis, quæ illi gratiores

sunt, vt eas opere perficiat; voluntas in amando id omne quod Deo placet, eamque in rebus omnibus ad Deum inclinando. Et denique memoria, in cura, & solitudine eorum, quæ ad illius faciunt seruitium, quæque illi magis sunt placitura: & addit præterea.

Totaque substantia mea illius obsequio.

Ddd 3

Totius

ris
ccca
ica
v